

[בס"ד. מוצש"ק פ' בשלח, יו"ד שבט, ה'תשי"ז*]

בתחלה מל' אח"כ ראש לכל האות'י — שכל ההמשכות ע"י מתאים להקודם שהוא מל' סו"ד דכל אות כו' בהאות עצמו. והוא מה שגם בכללות ההשתל' הוא כן, והוא מה שביו"ד נברא העוה"ב.

הבעש"ט עה"פ ויאמר אלקים יהי אורי² (כש"ט ח"ב בסופו), והוסיף הה"מ ויהי ערב ועי"ז ויהי בקר³ (או"ת עה"פ).

ובי' הענין⁴ (ד"ה זה תרס"ח)

וזה⁵ בא ע"י יו"ד ספי' היסוד (כ"ה בבאתי נח"ו) ב' ענינים⁶ מל' מקבל ממנה ומה דאחיד.

ויש לבאר הענין⁸ עפמש"כ אדה"ז בן פורת יוסף (הוס' לתו"א ר"פ ויחי)

אבל⁹ לרש כו' נאלמתי גו'

ויובן השייכות הקשר והשייכות¹⁰ מההיפך ומקצה הב' שיהי' לעת"ל בתיקון הצמצום, ונא' ע"ז וראו כל בשר גו' דבר, ופי' אדהאמ"צ (תו"ח ח"ב 964), משא"כ בזמן הגלות נאלמתי דומי' החשתי, ופי' הצ"צ

(5) הענין דביו"ד נברא עוה"ב — נמשך

ומתגלה ע"י היו"ד דספירת היסוד

(6) בד"ה באתי לגני תרנ"ח.

(7) שיש בה (ביסוד) ב' ענינים: (א)

המלכות מקבלת ממנה, (ב) דאחיד בשמיא

ובארעא: יחוד חו"ג (שמים — אש ומים)

ומלכות (ארץ) — התחלת פ"ה דהמאמר.

(8) המשך פ"ה דהמאמר.

(9) וכל זה הוא באות ד' שמסטרא

דקדושה, משא"כ בסטרא דלעו"ז, אות ר',

עז"נ "ולרש אין כל". ועוד זאת, שאות ד' הוא

גם מלשון דיבור, משא"כ בלעו"ז הדיבור הוא

בתכלית ההעלם וההסתר — "נאלמתי דומי"

(התחלת פ"ו דהמאמר).

(10) דהעלם והסתר הדיבור להענין ד"לרש

אין כל" (המשך פ"ו דהמאמר).

(* הרשימה שלפנינו — נעתקה מגוכתי"ק אדמו"ר (צילומו לעיל ע' VII) — ראשי פרקים למאמר ד"ה באתי לגני דיו"ד שבט ה'תשי"ז.

(1) ראה פ"ב דהמאמר, שהאות יו"ד (שבאות ד' מאחוריו) — שמורה על הביטול ואזעירת גרמה, שזהו"ע מלכות דאצילות — עם שהוא אות זעירא מכל האותיות, הנה הוא ראש לכל האותיות, והיינו, שכל ההמשכות באים על ידו כו'.

(2) שע"י שם אלקים שהוא מדת הגבורה שמצמצם האור, אזי יהי' אור המתקיים שיוכל העולם לסובלו.

(3) כי מן הערב שהוא הצמצום נעשה ונתהווה הבוקר.

(4) דביו"ד נברא עוה"ב — תוכן פ"ג"ד דהמאמר.

(איכה 19, אוה"ת נא. תהלים לט, ג) ר"ת נדה"י מן הוא"ו, היפך דאחיד בשו"א¹². ולעת"ל יהי' דוקא קול גדול וקול כלה ובמד' תהלים מתיר אסורים דנדה¹³. וזהו מש"כ לפני גוזזי' נאלמה¹⁴, כמו שערות (לקו"ת מסעי פח, ג).

ולכן בעשו רב¹⁵, ואין לו כל, הארה חיצו' ביותר¹⁶, מרבה הגשמיות. ומוכן זה גם בעבודה, עפמש"נ מרובים צרכי עמך מפני שדעתם קצרה, וכי' אד' מהר"ש (מים רבים בתחלתו). וחצי תאותו בידו (קיץ ש"ת 153)¹⁷. לי יאורי¹⁸ (ומעין מ"ג).

ודומי', והמשכת החיות הוא כמו ע"י שערות. (15) ראה פ"ז דהמאמר, שעיבב אמר "יש לי כל", ועשו אמר "יש לי רב". (16) והיינו, שבלעו"ז, מאן דאיהו רב, איהו זעיר — שמקבל רק הארה חיצונית ביותר, השפעה גשמית בלבד. (17) ראה הערה יא בספ"ז דהמאמר. (18) ראה ס"ח דהמאמר.

(11) נד ה' מן הוא"ו (היינו, שאות ה' אחרונה, ספירת המלכות, מתרחקת מאות ו' שמורה על ההמשכה מלמעלה, ועי"ז מתעלם הדיבור. (12) = בשמיא וארעא (חיבור הוא"ו — ז"א, שמים — עם הה"א — מלכות, ארץ). (13) הערה ט' בסוף פ"ו דהמאמר. (14) היינו, שהדיבור הוא בבחי' שתיקה